

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/5/2016
Identifikačné číslo spisu: 3015200609
Dátum vydania rozhodnutia: 04.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3015200609.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: C. E., bytom D. XX, D. R., IČO: 41 498 186, právne zastúpeného STEHURA & partners, s.r.o., Advokátska kancelária so sídlom v Čadci, F. Kráľa 2080 proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom Masarykova 10, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2015/3573 O-224/2014 zo dňa 16. júna 2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S/55/2015-31 zo dňa 3. novembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S/55/2015-31 zo dňa 3. novembra 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č.k. 11S/55/2015-31 zo dňa 3. novembra 2015 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2015/3573 O-224/2014 zo dňa 16. júna 2015 a postup mu predchádzajúci žiadajúci, aby súd napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 125/2006 Z.z. alebo zákon o inšpekcii práce), citujúc právnu úpravu právnej normy § 6 písm. c/ v spojení s § 19 ods. 2 písm. a/ uvedeného zákona, v súlade s ustanoveniami zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 82/2005 Z.z. alebo zákon o nelegálnej práci), citujúc právnu úpravu právnej normy § 2 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 3 ods. 2 s § 5 ods. 4 a s § 6 uvedeného zákona a v

súlade s ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej správny poriadok) citujúc právnu úpravu právnej normy § 32 ods. 1 v spojení s § 34 ods. 4, 5 uvedeného zákona, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov a dospel k záveru, že žalovaný správny orgán rozhodol vecne správne, na základe dostatočne a spoľahlivo zisteného skutkového stavu a v súlade so zákonom, keďže vo veci žalobcu mal preukázané porušenie právnej povinnosti.

Z obsahu administratívneho spisu žalovaného krajský súd zistil, že pracovníci Inšpektorátu práce Trenčín v dňoch 23.07., 15.08. a 19.08.2014 vykonávali inšpekciu práce u žalobcu na prevádzke Bistro J. v D. R.. Dňa 23.07.2014 boli kontrolované 4 osoby, medzi ktorými boli i D. G. a Y. L., s ktorými žalobca nemal uzatvorený pracovno-právny vzťah. Pracovníci inšpektorátu s menovanými spísali riadne zápisnicu o podaní informácie, z ktorej je nepochybné, že menované nemali uzatvorenú žiadnu pracovnú zmluvu so žalobcom, v ktorých dňoch a hodinách prácu vykonávali a tiež pre koho ju vykonávali a že zatiaľ odmena za prácu nie je dohodnutá - jedlo a nápoje si môžu vziať podľa potreby.

Listom zo dňa 29.07.2014 bolo žalobcovi zaslané oznámenie o vykonaní inšpekcie práce a zároveň bol žalobca vyzvaný na odpovedanie na otázky ohľadom D. G. a Y. L., ako i na predloženie potrebných dokladov. Žalobca následne zaslal Inšpektorátu práce Trenčín oznámenie, v ktorom uviedol, že ide o študentky, ktoré ho prosili o možnosť priučiť sa niečomu v oblasti gastronómie bez nároku na odmenu, s čím on súhlasil.

O výsledku inšpekcie práce bol spísaný protokol č. ITN-338-35-1.2/P-A24, 28-14A14-113 dňa 19.08.2014 a dodatok č. 1 k protokolu dňa 31.10.2014, ktoré boli so žalobcom prerokované a následne žalobcovi zaslané do vlastných rúk.

Začatie správneho konania o uložení pokuty bolo žalobcovi oznámené listom, ktorý osobne prevzal dňa 12.01.2015. Podaním zo dňa 09.03.2015 sa žalobca vyjadril písomne k podkladom pre vydanie rozhodnutia, zotrval na svojom tvrdení, že medzi ním a Bc. G. a E. L. nebol založený pracovno-právny vzťah. Dôvod, pre ktorý sa zdržiavali v jeho prevádzke, vyplýva zo zmlúv o dobrovoľníckej činnosti, ktoré s menovanými uzatvoril dňa 01.07.2014 a zároveň tieto zmluvy zaslal žalobca správneho orgánu. Tiež predložil čestné vyhlásenia menovaných osôb zo dňa 15.01.2015, v ktorých vyhlásili, že pre žalobcu nevykonávali závislú prácu s nárokom na finančnú odmenu.

Správny orgán prvého stupňa rozhodnutím zo dňa 08.04.2015, č.k. 23/230/2015-2.1/H, rozhodol podľa ust. § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/2006 Z.z. tak, že žalobcovi uložil pokutu v sume 5.000,- eur za porušenie povinností vyplývajúcich z ust. § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. a/ zák. č. 82/2005 Z.z., spočívajúce v tom, že žalobca porušil zákaz nelegálneho zamestnávania, keď na prevádzke Bistro J. v D. R. dňa 21.07.2014 od 13.00 hod. - 2 hodiny, dňa 22.07.2014 od 13.00 hod. - 2 hodiny a 23.07.2014 od 13.00 hod. do 16.30 hod. využíval závislú prácu fyzickej osoby Bc. D. a dňa 21.07.2014 od 12.00 hod. do 19.00 hod., dňa 23.07.2014 od 12.00 do 16.45 hod. využíval závislú prácu fyzickej osoby Y. L., a nemal s nimi založený pracovno-právny vzťah podľa osobitného predpisu - zákon č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov.

Krajský súd považoval za nedôvodné námietky žalobcu, ktorými v žalobe namietal nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci, keď podľa jeho názoru nedošlo k nelegálnemu zamestnávaniu Bc. D. G. a Y. L., menované nevykonávali závislú prácu, nakoľko prácu vykonávali bez nároku na odmenu a na základe dohôd o dobrovoľníckej činnosti; a tiež namietal, že zápisnica o podaní informácie a vysvetlenia dôvodu ich prítomnosti na pracovisku nemôže slúžiť ako dôkaz, pretože bola vykonaná pred začatím správneho konania.

Krajský súd konštatoval, že správne orgány zistili vo veci skutočný stav, keď vykonaním kontroly na pracovisku žalobcu bolo jednoznačne preukázané, že prácu na pracovisku vykonávali D. G. a Y. L. - roznášali jedlá a nápoje. Táto skutočnosť bola zapísaná v doklade zoznam kontrolovaných osôb s tým,

že v kolónke uzatvorený pracovno-právny vzťah alebo iný právny vzťah nie je uvedené, že majú uzatvorenú zmluvu o dobrovoľníckej činnosti, ktoré žalobca predložil až vo vyjadrení k podkladom pre vydanie rozhodnutia, t.j. niekoľko mesiacov po vykonaní kontroly. Žalobca zoznam kontrolovaných osôb s uvedenými zisteniami kontrolórov podpísal. O uzatvorených dohodách o dobrovoľníckej činnosti sa nezmienil a nepredložil ich ani v jeho písomnom oznámení zo dňa 04.08.2014, ktorým reagoval na oznámenie o vykonaní inšpekcie práce zo dňa 29.07.2014 a otázky, ktoré mu v oznámení boli položené. Uzatvorenie týchto zmlúv nepotvrdili ani Bc. G. a E. L., ktoré odpovedali na otázky inšpektorov v zápisnici o podaní informácie a vysvetlení dôvodu ich prítomnosti na pracovisku zo dňa 23.07.2014, i keď zmluvy mali byť uzatvorené dňa 01.07.2014, t.j. 3 týždne pred vykonaním kontroly. Z uvedených dôvodov krajský súd dospel k záveru, že správne orgány správne vyhodnotili predmetné zmluvy o dobrovoľníckej činnosti, ako i následné čestné prehlásenia ako účelové a na tieto dôkazy neprihliadal. Skutkový stav bol správnymi orgánmi zistený dostatočne a jednoznačne z neho vyplýva porušenie povinností žalobcu v zmysle § 3 ods. 2 zák. č. 82/2005 Z.z.. Krajský súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že Bc. G. a E. L. nevykonávali závislú prácu s poukazom na definíciu závislej práce v ust. § 1 ods. 2 zák. č. 311/2001 Z.z. - Zákonník práce v znení účinnom do 28.02.2015, keďže prácu nevykonávali za mzdu alebo odmenu. Z výpovedí menovaných pri podaní vysvetlenia o ich prítomnosti na pracovisku je jednoznačné, že jedlo a nápoje si môžu vziať podľa potreby a finančná odmena zatiaľ nie je dohodnutá. Ani jedna z menovaných neuviedla, že prácu pre žalobcu vykonáva bez nároku na akúkoľvek odmenu. Správne orgány na základe zisteného porušenia povinností žalobcu podľa § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. a/ zák. č. 82/2005 Z.z. uložili žalobcovi pokutu vo výške 5.000,- eur podľa ust. § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zák. č. 125/2006 Z.z. na dolnej hranici sadzby, keďže pri nelegálnom zamestnávaní 2 osôb je výška pokuty najmenej 5.000 eur, pričom prihliadli i na ust. § 19 ods. 6 zák. č. 125/2006 Z.z., rozhodnutia náležite odôvodnili.

Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je vecne správne, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech, náhradu trov konania nepriznal.

2.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa žalobca v zákonnej lehote odvolal. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S/55/2015-31 zo dňa 3. novembra 2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. v zmysle § 250ja ods.3 OSP napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov konania.

V dôvodoch odvolania žalobca namietal, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nedostatočne odôvodnené.

Žalobca dôvodil, že jedným zo základných znakov nelegálneho zamestnávania je v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 82/2005 Z.z. využívanie závislej práce fyzickej osoby. Poukazom na to, že pojem závislá práca je definovaný v § 1 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom do 22.02.2015, žalobca uviedol, tieto podmienky výkonu závislej práce musia byť splnené kumulatívne, a preto nielen z gramatického vyjadrenia, ale hlavne z účelu definície závislej práce je potrebné dôjsť k záveru, že jedným zo znakov závislej práce je aj vykonávanie za mzdu alebo odmenu. Tvrdil, že v prípade ak správny orgán dôjde k záveru, že boli porušené ustanovenia zákazu nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania je na ňom, aby obvinenému preukázal splnenie zákonných znakov nelegálneho zamestnávania, majúc za to, že zo žiadneho vykonaného dôkazu nevyplýva, že kontrolované Bc. D. G. a Y. L. vykonávali v čase kontroly závislú prácu, práve naopak z predložených dôkazov vyplýva, že z ich strany išlo len o občiansku výpomoc, resp. o dobrovoľnú činnosť, z ktorého dôvodu nedošlo k naplneniu znakov závislej práce tak, ako to definuje Zákonník práce a nemohlo dôjsť k spáchaniu správneho deliktu nelegálneho

zamestnávania podľa § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z.z., nakoľko závislá práca nemôže byť vykonávaná bez nároku na odmenu. V danej súvislosti žalobca poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky - č. 4Ads 75/2011 - 73 zo dňa 29.09.2011, č. 4Ads 175/2011 - 92 zo dňa 23.03.2012, publikovaný pod číslom 2638/2012 Sb. NSS, č. 6Ads 46/2013 zo dňa 13.04.2014.

Žalobca ďalej dôvodil, že jednou zo základných zásad správneho konania je zásada materiálnej pravdy. Uviedol, že v zmysle konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR treba pri zisťovaní správneho deliktu rozhodovanie o vine páchatel'a za spáchanie deliktu a ukladaní sankcie zaň na základe analógie legis postupovať v súlade so zásadami trestnoprávnej zodpovednosti v zmysle právnej úpravy zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov alebo Trestného zákona a podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva k výkladu článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorá správne delikty radí medzi „trestné obvinenia“. V danej súvislosti poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - sp.zn. 3 Stn (zrejme 3Sžn) 68/2004, 3St (zrejme 3Sž) 85/2007, 8Sto (zrejme 8Sžo) 28/2007, 8Sto (zrejme 8Sžo) 147/2008, 6Sžo/51/2011); súčasne poukázal na judikatúru Najvyššieho správneho súdu Českej republiky - rozhodnutie 4Ads 177/2011 zo dňa 27. apríla 2012.

Vytýkal krajskému súdu, že vo svojom rozhodnutí sa žiadnym spôsobom nevyporiadal s jeho námietkou vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu správnym orgánom. Poukazom na to, že správny orgán založil svoje rozhodnutie o tom, že došlo k nelegálnemu zamestnávaniu podľa § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z.z. len na základe zápisnice o podaní informácie a vysvetlení dôvodu prítomnosti fyzickej osoby na pracovisku

zo dňa 23. júla 2014 spísanou s Bc. D. a EH., pričom táto zápisnica sama o sebe nemôže slúžiť ako dôkaz, nakoľko bola vyhotovená pred začatím správneho konania, žalobca uviedol, že z uvedenej zápisnice o podaní informácie a vysvetlenia však v žiadnom prípade nevyplýva, že by tieto osoby skutočne vykonávali závislú prácu tak, ako to definuje Zákonník práce v § 1 ods. 2 v znení účinnom v rozhodnom čase. Žalobca považoval za absurdné, aby rozhodnutie, ktorým bol obvinený zo spáchania správneho deliktu bolo založené len na zápisnici o podaní informácie a vysvetlenia. Uviedol, že zápisnica je tak neurčitá, že z nej nemožno dospieť k jednoznačnému záveru a práve naopak menované v čestných vyhláseniach zo dňa 15. januára 2015 potvrdili jeho tvrdenia, že pre neho nevykonávali žiadnu prácu za mzdu alebo odmenu, ale že z ich strany išlo o dobrovoľnícku činnosť, čo potvrdzujú aj zmluvy o dobrovoľníckej činnosti uzavreté s menovanými dňa 01.07.2014.

Žalobca nesúhlasil s argumentáciou krajského súdu o účelnosti jeho tvrdenia vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu správnym orgánom. Mal za to, že svoju dôkaznú povinnosť si splnil v rámci správneho konania. Zdôraznil, že pokiaľ správny orgán začal voči nemu správne konanie, bol povinný zistiť skutočný stav veci a prihliadať na všetky dôkazy, resp. skutočnosti a to bez ohľadu na to, v čí prospech svedčia. Vyslovil názor, že svoju nevinu preukázal relevantnými dôkazmi, ktoré riadne predložil v správnom konaní, s poukazom na to, že v čase, na to určeným. Považoval za zarážajúce, keď krajský súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predmetné dôkazy predložil až niekoľko mesiacov po vykonaní kontroly. Záverom žalobca zdôraznil, že postupom správneho orgánu bol porušený princíp materiálnej pravdy a že nebol náležite zistený skutočný stav veci, správny orgán vôbec nevykonával dokazovanie v zmysle príslušných ustanovení správneho poriadku za účelom zistenia úplného a presného stavu veci, čo je základný predpoklad zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu.

3.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa plne stotožňuje s rozsudkom krajského súdu, považujúc ho za vecne správny a zákonný.

4.

Podľa § 492 ods. 1, 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti

tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok - ďalej len SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP a § 492 ods. 2 SSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP, § 492 ods. 2 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP a s § 492 ods. 2 SSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného č. OPS/BEZ/2015/3573 O-224/2014 zo dňa 16. júna 2015, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, ako aj konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami žalobcu uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu - Národného inšpektorátu práce č. OPS/BEZ/2015/3573 O-224/2014 zo dňa 16. júna 2015, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu práce Trenčín č.k. 23/230/2015/2.1/H zo dňa 8. apríla 2015. Uvedeným rozhodnutím prvostupňový správny orgán žalobcovi uložil pokutu vo výške 5 000,- eur podľa § 19 ods.2 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/2006 Z.z. za porušenie povinností vyplývajúcich z ust. § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z.z..

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, a preto odvolací súd ich ďalej neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods.1 OSP a s § 492 ods. 2 SSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje právne posúdenie preskúmanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Odvolací súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či

rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 OSP).

Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovaných správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správnemu orgánu uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Odvolačný súd zistil, že súd prvého stupňa v danej veci v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie, keď súdny prieskum napadnutého rozhodnutia žalovaného vykonal v dostatočnom rozsahu pri správnej aplikácii právnej úpravy zákona č. 125/2006 Z.z. v spojení s právnou úpravou ustanovenou v zákone č. 82/2005 Z.z. sledujúc účel a cieľ administratívneho trestania zákonodarcom nastoleného v právnej úprave zákona o inšpekcii práce v spojení s právnou úpravou zákona o nelegálnej práci.

Žalobca v dôvodoch odvolania najmä namietal, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nesprávne právne posúdenie veci, ako aj, že v administratívnom konaní boli porušené trestno právne zásady, zásady správneho konania a tým jeho právo na spravodlivý proces ako obvineného zo správneho deliktu. Odvolačný súd vychádzajúc zo skutkových zistení vylývajúcich zo spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, dospel k záveru o nedôvodnosti uvedených odvolacích dôvodoch. Skutkové okolnosti vyplývajúce z administratívneho spisu správnosť tvrdení žalobcu nepotvrdzujú, tieto práve naopak potvrdzujú, že inšpektori prvostupňového správneho orgánu inšpekciu vykonali zákonným postupom v úzkej súčinnosti so žalobcom a výsledky z vykonanej kontroly zhrnuli do protokolu zo dňa 19.08.2014 a jeho dodatku č.1 zo dňa 31.10.2014, ktoré boli so žalobcom prerokované.

Skutkové zistenia danej veci potvrdzujú, že Inšpektorát práce uložil žalobcovi pokutu podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1/ zákona č. 125/2006 Z.z. za porušenie právnej povinnosti na úseku nelegálneho zamestnávania, pretože zistil, že žalobca v čase výkonu inšpekcie práce na prevádzke - Bistro J. , V. XXX/XX D. R. využíval závislú prácu dvoch fyzických osôb - Bc. D. G. a Y. L. a nemal s nimi

založený žiadny pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu - Zákonníka práce.

Podľa §/), § 7 ods. 3 písm. d), e), i) a s), ods. 8 písm. b) a ods. 9, § 12 ods. 2 písm. d) až f), § 19 a 20 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, (Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.) ak tento zákon neustanovuje inak. Všeobecné predpisy o správnom konaní sa nevzťahujú na vydanie oprávnenia, preukazu, osvedčenia a povolenia podľa tohto zákona.

Zákonodarca na konanie podľa § 19 uvedeného zákona stanovil správne orgánu povinnosť postupovať podľa právnej úpravy správneho poriadku (§ 21 ods. 3 označeného zákona). Zákon č. 125/2006 Z.z. ani správny poriadok neustanovuje špeciálnu právnu úpravu postupu správneho orgánu na konanie a rozhodovanie o administratívnom delikte, a preto bolo povinnosťou správneho orgánu v konaní zisťovania porušenia právnej povinnosti a vydania rozhodnutia o uznaní žalobcu za vinného z porušenia právnej povinnosti a uloženia sankcie za administratívny delikt postupovať analogicky v zmysle trestnoprávnej úpravy tak, aby žalobcovi ako subjektu obvineného z administratívneho deliktu boli zabezpečené záruky, ktoré trestnoprávna úprava zaručuje obvinenému z trestného činu, a to predovšetkým právo na obhajobu svojich práv, spočívajúce v jeho práve vyjadrovať sa ku všetkým skutočnostiam kladeným mu za vinu. Vychádzajúc z právnej úpravy ustanovenej v § 19 v spojení s § 21 ods. 3 zákona č. 125/2006 Z.z. povinnosťou Inšpektorátu práce v konaní administratívneho trestania v danom prípade bolo vykonať dokazovanie v súlade s právnou úpravou stanovenou v §§ 34 a nasl. správneho poriadku. Vykonávanie dokazovania a hodnotenie dôkazov zákonodarca zveril do právomoci správneho orgánu (§ 34 ods. 4, 5 správneho poriadku), ktorý určuje, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie. Nebolo preto povinnosťou Inšpektorátu práce vykonať dôkazy navrhnuté účastníkom konania. Pokiaľ správny orgán na základe vykonaného dokazovania vyhodnotením zadovážených a vykonaných dôkazov dospel k záveru, že z ustáleného skutkového základu bol preukázaný skutočný stav vecí (§ 32 ods. 1 správneho poriadku), zakladajúci právny záver pre rozhodnutie, vo veci rozhodol a v odôvodnení rozhodnutia sa vyproríadal s námietkami a návrhmi žalobcu ako účastníka konania, postupoval v súlade so zákonom. Aj keď v konaní o administratívnom delikte a uložení sankcie zaň pre nedostatok špeciálnej úpravy administratívneho trestania je povinnosťou správneho orgánu postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúcich trestnoprávnu úpravu, a teda poskytnúť subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v Trestnom zákone a Trestnom poriadku obvinenému z trestného činu, to však neznamená, že povinnosťou správneho orgánu v konaní o administratívnom delikte je postupovať striktnie podľa ustanovení Trestného poriadku a Trestného zákona, čo je len povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní. Z týchto dôvodov pokiaľ správne orgány v danom prípade nevykonali dôkaz navrhnutý žalobcom - výsluch uvedených fyzických osôb, ktoré inšpektori pri výkone inšpekcie vypočuli a ich výpovede sú obsiahnuté v protokole, s ktorým dôkazom bol žalobca oboznámený prerokovaním protokolu, ktorú skutkovú okolnosť správne orgány v odôvodnení rozhodnutí aj náležite odôvodnili, postupovali v konaní v súlade so zákonom, a teda nezaťažili konanie takou vadou, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia. Nemožno preto súhlasiť ani s tvrdením žalobcu, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces ako obvineného zo správneho deliktu, keďže skutkové okolnosti potvrdzujú, že v priebehu celého administratívneho konania inšpektori postupovali v úzkej súčinnosti so žalobcom, keďže už v priebehu inšpekcie mu bolo umožnené sa k veci vyjadriť, bol mu doručený a s ním bol aj prerokovaný protokol o výsledkoch vykonanej inšpekcie, bolo mu doručené oznámenie o začatí konania s poučením o práve sa k veci vyjadriť a predložiť dôkazy, ktoré práva žalobca aj využil.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani argumentáciu žalobcu nesprávneho právneho posúdenia vecí. Žalobca správne poukázal na to, že jedným zo základných znakov nelegálneho zamestnávania je v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 82/2005 Z.z. využívanie závislej práce fyzickej osoby a pojem závislá práca je definovaný v § 1 ods. 2 Zákonníka práce a zákonné podmienky výkonu závislej práce musia byť splnené kumulatívne.

Právne posúdenie znakov správneho deliktu v zmysle posudzovania porušenia právnej povinnosti obvineného v zmysle trestnoprávnych zásad treba vykonať podľa právnej úpravy platnej v čase

spáchania správneho deliktu. Skutkové zistenia danej veci potvrdzujú, že inšpektori pri výkone inšpekcie v prevádzke žalobcu v dňoch 21. až 23. júla 2014 zistili, že žalobca využíval závislú prácu dvoch fyzických osôb. Z uvedeného dôvodu posudzovanie závislej práce pre naplnenie skutkovej podstaty právnej normy zakazujúcej zamestnávateľovi využívať závislú prácu bolo potrebné vykonať v zmysle právnej úpravy ustanovenej v právnej norme § 1 ods. 2 Zákonníka práce účinného ku dňu inšpekcie, teda do 31.12.2014. Až novela Zákonníka práce zákonom č. 14/2015 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony s účinnosťou od 31.03.2015 v právnej norme § 1 ods. 2 vypúšťa ako podmienku závislej práce ...“ za mzdu alebo odmenu“. Povinnosťou Inšpektorátu v konaní administratívneho trestania za nelegálne zamestnávanie bolo preukázať žalobcovi ako obvinenému porušenie právnej povinnosti nelegálneho zamestnávania v súlade s právnou úpravou v § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z.z., teda či žalobca využíval závislú prácu fyzickej osoby a nemal s ňou založený pracovnoprávny vzťah alebo štátnozamestnanecký pomer podľa osobitného predpisu (Zákon č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov, Zákon č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe).

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 82/2005 Z.z. právnická osoba a fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, nesmie nelegálne zamestnávať podľa § 2 ods. 2 a 3. Fyzická osoba nesmie nelegálne zamestnávať podľa § 2 ods. 3.

Podľa § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z.z. nelegálne zamestnávanie je zamestnávanie právnickou osobou alebo fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom, (napríklad zákon č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, Obchodný zákonník ak využíva závislú prácu fyzickej osoby a nemá s ňou založený pracovnoprávny vzťah alebo štátnozamestnanecký pomer podľa osobitného predpisu (Zákon č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov, Zákon č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Podľa § 1 ods. 1 až 3 Zákonníka práce účinného ku dňa 31.12.2014 tento zákon upravuje individuálne pracovnoprávne vzťahy v súvislosti s výkonom závislej práce fyzických osôb pre právnické osoby alebo fyzické osoby a kolektívne pracovnoprávne vzťahy.

Závislá práca je práca vykonávaná vo vzťahu nadriadenosti zamestnávateľa a podriadenosti zamestnanca, osobne zamestnancom pre zamestnávateľa, podľa pokynov zamestnávateľa, v jeho mene, v pracovnom čase určenom zamestnávateľom, za mzdu alebo odmenu.

Závislá práca môže byť vykonávaná výlučne v pracovnom pomere, v obdobnom pracovnom vzťahu alebo výnimočne za podmienok ustanovených v tomto zákone aj v inom pracovnoprávnom vzťahu. Závislá práca nemôže byť vykonávaná v zmluvnom občianskoprávnom vzťahu alebo v zmluvnom obchodnoprávnom vzťahu podľa osobitných predpisov.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z citovaného článku 152 ods. 4 ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu, ako aj iné právnické subjekty realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe

Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Vychádzajúc z uvedeného správne orgány oboch stupňov správne a v súlade so zákonom č. 82/2005 Z.z. vyhodnotili skutkové zistenia, keď konštatovali, že žalobca porušil právnu povinnosť nelegálneho zamestnávania dvoch fyzických osôb bez toho, aby mal s nimi uzatvorený pracovnoprávny vzťah podľa Zákonníka práce. V čase výkonu inšpekcie v dňoch 21.07. až 23.07.2014 inšpektori zistili, že v prevádzke bistra žalobcu pracovali dve pracovníčky - Y. a Bc. D. bez uzatvoreného pracovného vzťahu so žalobcom, ktoré po poučení inšpektormi vypovedali zápisnične: - Y. uviedla, že dohodu zatiaľ nemá a podľa dohody mala by dostávať odmenu 2 eura, prácu vykonáva podľa príkazov vedúcej Q. K., jedlo a nápoje si berie podľa potreby a Bc. D. G. uviedla, že dohodu nemá, pracuje na skúšku, odmenu nemá zatiaľ dohodnutú, príkazy jej dáva vedúca Q. K., jedlo a nápoje si berie podľa potreby, žiadna z uvedených nepotvrdili, že by mali so žalobcom uzatvorenú akúkoľvek písomnú dohodu na výkon práce, ktorú skutočnosť v čase inšpekcie a ani v čase prerokovania protokolu žalobca ničím nevyvrátil. Správne orgány oboch stupňov správne tieto skutkové zistenia vyhodnotili tak, že žalobca využíval závislú prácu oboch fyzických osôb bez uzatvoreného pracovného vzťahu podľa osobitné predpisu - Zákonníka práce. Neobstojí tvrdenie žalobcu, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky pojmu závislej práce podľa Zákonníka práce, keďže nebola splnená jedna z podmienok, a to výkon práce za mzdu alebo za odmenu, pretože obe pracovníčky potvrdili, že zatiaľ za prácu nedostávajú odmenu, ale jedlo a nápoje si berú podľa potreby. Pojem závislej práce v zmysle zákonnej úpravy Zákonníka práce je v danom prípade potrebné súčasne vykladať s účelom zákonnej úpravy zákona o nelegálnej práci na sankcionovanie za nelegálne zamestnávanie, zákonodarcom sledovaným, a t.j. najmä ochrana fyzických osôb, aby ich pracovná sila nebola zneužívaná v rozpore so zákonom.

Pokiaľ žalobca poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky - č. 4Ads 75/2011 - 73 zo dňa 29.09.2011, č. 4Ads 175/2011 - 92 zo dňa 23.03.2012, publikovaný pod číslom 2638/2012 Sb. NSS, č. 6Ads 46/2013 zo dňa 13.04.2014, odvolací súd nemohol na ne prihliadať z dôvodu, že judikatúra v Českej republike nie je záväzná pre súdy Slovenskej republiky. Opätovne však odvolací súd upriamuje pozornosť žalobcu na to, že právnu úpravu Zákonníka práce nemožno vo vzťahu k zisťovaniu a sankcionovaniu za nelegálne zamestnávanie vykladať formalisticky vychádzajúc výslovne z gramatického znenia právnej normy Zákonníka práce, ale v súvislostiach s cieľom a účelom zákona o nelegálnej práci, vychádzajúc z konkrétnych skutkových zistení posudzovaného prípadu.

V danej súvislosti odvolací súd dáva tiež do pozornosti žalobcu, že právne posúdenie porušenia právnej povinnosti účastníkom konania (zákaz nelegálneho zamestnávania) a ukladanie sankcie za zistené porušenie patrí do výlučnej kompetencii správneho orgánu - v danom prípade Inšpektorátu práce. Zákonodarcu umožňuje ingerenciu súdu do právneho posúdenia porušenia právnej povinnosti účastníkom konania len v zákonom rámci súdneho prieskumu (§§ 247 a nasl. OSP), keďže opačný postup by spôsobil zásah súdu do rozhodovacej právomoci správneho orgánu, čo nie je prípustné. Odvolací súd poukazuje tiež na to, že povinnosťou súdu v procese súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu je posúdiť, či postup a rozhodnutie správneho orgánu nevybočilo zo zákonného rámca, či skutkové zistenia, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia boli zadovážené zákonným spôsobom a či úsudok správneho orgánu je v súlade s logickým a racionálnym uvažovaním. Vychádzajúc z uvedeného ako aj zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, ak inšpektori na základe vykonanej kontroly v danom prípade zistili, že žalobca svojim konaním naplnil znaky skutkovej podstaty správneho deliktu porušením právnej povinnosti ukladanej mu zákonom o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní, za čo mu uložili sankciu - pokutu, skutkové zistenia zdokumentovali a tieto sa stali podkladom pre rozhodnutie Inšpektorátu práce oboch stupňov, odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa považoval ich postup za súladný so zákonom.

Odvolací súd vo vzťahu k ďalšej odvolacej námietke žalobcu, ktorou namietal, že súd prvého stupňa napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil, konštatuje nasledovné.

Podľa ust. 246c ods. 1 OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ust. § 157 ods. 1, 2 OSP v písomnom vyhotovení rozsudku sa po slovách "V mene Slovenskej republiky" uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov a prísediacich, presné označenie účastníkov a ich zástupcov, účasť prokurátora, označenie prejednávanej veci, znenie výroku, odôvodnenie, poučenie o lehote na podanie odvolania a náležitostiach odvolania podľa § 205 ods. 1 a 2, poučenie o možnosti výkonu rozhodnutia a deň a miesto vyhlásenia.

V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. OSP

Problematike týkajúcej sa povinnosti náležite zdôvodniť rozhodnutie venoval značnú pozornosť vo svojej judikatúre aj Ústavný súd Slovenskej republiky - napr. v nálezoch sp.zn. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 243/07,

I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010. Ústavný súd konštatoval, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov (týka sa aj rozhodovacej činnosti orgánov verejnej správy) sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je povinnosť súdov ako aj orgánov verejnej správy svoje rozhodnutia odôvodniť v súlade so zákonnou úpravou. Z odôvodnenia totiž musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Povinnosť súdu ako aj orgánu verejnej správy je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia rozhodnutia teda musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

Vzhľadom na to, že z odôvodnenia rozhodnutia uvedené skutočnosti jednoznačne vyplývajú sa nemožno stotožniť s námietkou žalobcu o nedostatočne odôvodnenom rozhodnutí krajského súdu a o potrebe jeho zrušenia pre vadu nepreskúmateľnosti.

Taktiež z ustálenej judikatúry EŠLP je zrejmé, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. V zmysle judikatúry Súdného dvora ako aj ústavného súdu sa pritom nevyžaduje, aby sa na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalobcu, ktorými namietal, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku sa riadne nevyporiadal s jeho námietkami uvedeným v žalobe, za nedôvodné. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádza v dostatočnom rozsahu relevantné skutkové zistenia preukazujúce protiprávne konanie žalobcu a súčasne právne dôvody, podložené právnou úpravou na vec sa vzťahujúcou, ktoré ho viedli k právnemu záveru o zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím a konania im predchádzajúceho, čo je v súlade s procesnými požiadavkami vyjadrenými v ust. § 157 ods. 2 OSP.

V procese súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy je povinnosťou súdu preskúmať žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v rámci tohto procesu posúdiť, či žalovaný správny orgán v preskúmvanej veci konal a rozhodol na základe zákonného zmocnenia, či vo veci vykonal dokazovanie v súlade so zákonom v dostatočnom rozsahu, či zistil skutočný stav veci a či záver, ktorý prvostupňový správny orgán v rozhodnutí zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný v druhostupňovom správnom rozhodnutí ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona, ako aj či rozhodnutie správneho orgánu je náležité odôvodnené.

Odvolací súd preto konštatuje, že súd prvého stupňa súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia žalovaného a postupu mu predchádzajúceho veci venoval náležitú pozornosť a v odôvodnení napadnutého rozsudku dal dostatočnú odpoveď na zásadné námietky žalobcom vznesené v jeho žalobe, za ktoré považoval, či v konaní administratívneho trestania bolo preukázané, že žalobca v čase inšpekcie dňa 21. až 23.07.2014 v prevádzke Bistro J. V. XXX/XX, D. R., využíval závislú prácu dvoch fyzických osôb, a nemal s nimi založený žiaden pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu - Zákonníka práce, čím naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu zákazu nelegálneho zamestnávania podľa § 3 ods. 2 v spojení s § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z.z.. Otázke právneho posúdenia protiprávneho konania žalobcu na str. 4 a nasl. napadnutého rozsudku súd prvého stupňa dal určitú, jasnú a vyčerpávajúcu odpoveď, s ktorou sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a súčasne na ňu poukazuje.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa správne orgány oboch stupňov sa vecou náležite zaoberali, vo veci vykonal dokazovanie v zákonomnom rámci, v dostatočnom rozsahu, v konaní postupovali v súčinnosti so žalobcom, zistili riadne skutočný stav veci, z ktorého ustálili správny právny záver a v odôvodnení rozhodnutí v súlade so zákonom uviedli dôvody svojho rozhodnutia.

Odvolací súd po preskúmaní veci mal preukázané, že súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného postupoval v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného a postup mu predchádzajúci v rozsahu žalobných dôvodov a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými žalobnými námietkami. Odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že žalobné námietky žalobcu neboli spôsobilé zvrátiť posúdenie jeho zodpovednosti za zistené protiprávne konanie, spočívajúce v nelegálnom zamestnávaní 2 fyzických osôb, zistený skutkový stav veci, ako aj jeho právne posúdenie. Odvolacie námietky žalobcu proti rozsudku krajského súdu preto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné, ktoré nemohli mať za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

Záverom odvolací súd upriamuje pozornosť žalobcu, že Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v čl. 1 ods. 1 zakotvuje, že Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasťou okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“

(ÚS 17/1999, Nález

z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98)“ (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750, nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 22/06). Judikatúra ústavného súdu tiež kladie dôraz, že v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy s uplatňovaním princípu právnej istoty v právnom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnemu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ak aj zásada primeranosti, resp. proporcionality (m. m. PL. ÚS 1/04).

Vzhľadom k uvedenému vyššie odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP a s § 219 ods. 1, 2 OSP a s § 492 ods. 2 SSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSPv spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), keď nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1, s § 224 ods. 1 OSP a s § 492 ods. 2 SSP. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto konania, keďže v tomto konaní bol neúspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.